

C-17/22. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2022. január 7.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Amtsgericht München (müncheni helyi bíróság, Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. december 21.

Felperes:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment
UG & Co. KG

Alperes:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[omissis]

Amtsgericht München

[omissis]

A

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[omissis] 28217 Bréma – felperes –

[omissis]

és

a **Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH,** [omissis] 80687 München – alperes –

[omissis]

között tájékoztatás iránt folyamatban lévő ügyben

a bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt az Európai Unió Bírósága elé. A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet egy másik eljárásával együtt és a bevezető résztől eltekintve azonos szövegezéssel nyújtja be [omissis]. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére tekintettel az eljárást a Bíróság határozathozataláig fel kellett függeszteni. A kérdést előterjesztő bíróság 2021. december 21-én a következőket terjeszti elő:

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A bíróság előzetes döntéshozatal céljából az általános adatvédelmi rendelet ((EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet) értelmezésére vonatkozó alábbi kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

1.a. Következik-e az általános adatvédelmi rendelet 6. cikke (1) bekezdése b) és f) pontjának értelmezéséből, hogy egy nyilvános személyegyesítő társaság esetében már a társaságban nem személyesen és csak csekély mértékben felelős, nem ügyvezető tagként birtokolt részesedés is elegendő a közvetve, vagyonkezelőn keresztül részesedéssel rendelkező valamennyi tagra, azok elérhetőségére és a nyilvános személyegyesítő társaságban fennálló részesedésre vonatkozó tájékoztatáshoz fűződő „jogos érdek” fennállásához, valamint ahhoz, hogy a társasági szerződésből megfelelő szerződéses kötelezettséget lehessen levezetni,

1.b. vagy ilyen feltételek mellett a jogos érdek arra korlátozódik, hogy a társaság nyújtson tájékoztatást azon, közvetve részesedéssel rendelkező tagokról, akik nem csekély mértékben felelősek, hanem legalább olyan hányaddal rendelkeznek, amely a társaság sorsának befolyásolását legalábbis elképzelhetővé teszi?

2.a. Az ismerkedés, eszmecsere vagy társasági részesedések megvásárlására irányuló tárgyalások céljából történő kapcsolatfelvétel szándéka elegendő-e ahhoz, hogy ilyen korlátlan jog (1a) esetén az e joggal való visszaélés immanens határát ne lépjék túl, vagy hogy a korlátozott tájékoztatáshoz való jog (1b) korlátozása alól kivételt tegyenek,

2.b. vagy a tájékoztatáshoz fűződő érdek csak akkor jön számításba relevánsként, ha a közlést azzal a kifejezett szándékkal kérik, hogy felvegyék a kapcsolatot más tagokkal abból a célból, hogy őket koordinációra hívják fel olyan konkrétan megnevezett okok miatt, amelyek tagi határozatok keretében történő akaratnyilvánítást tesznek szükségessé?

Indokolásul

A. A kérdést előterjesztő bíróság által eldöntendő jogvitáról:

A nemzeti bíróság előtt két olyan jogvita van folyamatban, amelyekben a felperesek tájékoztatás és következképpen adatközlés iránt indítottak keresetet.

A felperesek közvetve részesedéssel rendelkeznek egy-egy befektetési társaságban, amelyeket betéti társaságként, tehát személyegyesítő társaságként alapítottak. E társaságok esetében nyilvános társaságokról van szó. Az ezekben fennálló részesedés gazdasági befektetésnek minősül. Az egyik esetben nagyságrendileg körülbelül 1800 kültag rendelkezik közvetlenül vagy közvetve részesedéssel a társaságban.

Valamennyi személy és ezáltal a nyilvános befektetési társaságban részesedéssel rendelkező teljes nyilvánosság nevének és címének közlését, tehát különösen a vagyonkezelő pénzügyi holdingtársaságokon keresztül közvetve részesedéssel rendelkező valamennyi kültag nevét és elérhetőségét is kéri. Minden olyan személyről információt kérnek tehát, aki, illetve amely gazdaságilag befektetett a társaságba.

Maguk a felperesek befektetési társaságok. Az alperesek feltételezik, hogy az adatkérés célja nem a társaság érdekeinek előmozdítására irányul, hanem a felperesek saját gazdasági érdekeit szolgálja, legyen szó saját befektetési termékeik reklámozásáról, vagy arról, hogy aggodalmat keltsenek a befektetőkben, azok részesedéseit érték alatt megvásárolják, és e részesedések továbbértékesítésével nyereségre tegyenek szert. A befektetési és vagyonkezelési szerződésekben olyan szerződéses rendelkezéseket állapítottak meg, amelyek megalapozzák az adatok más tagokkal való közlésének szerződéses tilalmát.

A felperesek vitatják ezt a szándékot. Jogukban áll felvenni a kapcsolatot a többi taggal. Az adatközlésre vonatkozó szerződéses tilalom érvénytelen. A felperesek szeretnék tárgyalni a többi kültaggal azok részesedésének megvásárlásáról, és eszmecsere céljából szeretnék jobban megismerni őket. A kereset ezen érvei a német legfelsőbb és felsőbb szintű polgári bíróságok két, egymást erősítő döntési irányvonalára irányulnak.

1. A felperesek a német Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) ítélezési gyakorlatára hivatkoznak, amikor azt állítják, hogy joguk van felvenni a kapcsolatot a többi taggal. E bíróság a 2019. november 19-i, II ZR 263/18. sz. végzésében azon ítélezési gyakorlatát folytatja, hogy a személyegyesítő társaságokban „a tagsági jogok nélkülözhetetlen lényegi kifejeződése” a többi tag nevének és címének ismerete és ezáltal a tag szerződéses partnerének megismerése. Ez a csak közvetve részesedéssel rendelkező kültagokra is vonatkozik. A nyilvános társaság vagyonrendelői között létrejött társaságban fennálló jogok hatékony gyakorlása érdekében minden tag számára szükséges valamennyi többi tag, többek között a közvetett tagok megismerése. Az adatoknak a többi taggal való közlése így összhangban van a társaságnak a megkötött társasági szerződés alapján fennálló kötelezettségeivel. A tagnak a többi tag megismerésére irányuló, tájékoztatás iránti kérelmét csak a megengedhetetlen joggyakorlásnak a BGB 242. §-a szerinti tilalma és a zaklatásnak a BGB 226. §-a szerinti tilalma korlátozza.

Ez a legfelsőbb bíróság azon ítélkezési gyakorlatának folytatása, amely az általános adatvédelmi rendelet elfogadása előtt kezdődött. A bíróság a következő szempontokat vette figyelembe a mérlegelés során:

A joggal való visszaélés minden esetben kizárt, ha a befektető más befektetőkkel való kapcsolatfelvételre törekszik annak érdekében, hogy a többi befektetővel eszmecserét folytasson a társasággal kapcsolatban véleménye szerint fennálló problémákról, adott esetben a befektetők közötti érdekközösség megszervezése céljából. A társaság érdekeit nem szolgáló célok követése esetén a versenyjog és az adatvédelmi jog szerinti jogorvoslatok elegendőek lennének a visszaélészerű magatartás elleni fellépéshez. Nincs ok arra, hogy az adatokkal való visszaélés pusztán absztrakt veszélye miatt megtagadják a tájékoztatást. (A BGH [szövetségi legfelsőbb bíróság] 2013. február 5-i, II ZR 134/11. sz. ítéletében szereplő értékelések.) E tekintetben a tagra kell bízni annak eldöntését, hogy milyen úton és milyen módon kíván kapcsolatba lépni a másik taggal. A tag nem lehet a társaság ügyvezetésére mint a többi tag közvetítőjére utalva, vagy nem kell az ügyvezetés által biztosított és ellenőrzött médiumokat igénybe vennie. A tagnak tehát nem kell az AktG 127a. §-a alapján enyhébb eszközként valamely internetes fórumra hagyatkoznia. (A BGH [szövetségi legfelsőbb bíróság] 2011. január 11-i, II ZR 187/09. sz. ítéletében és 2013. február 5-i, II ZR 134/11. sz. ítéletében szereplő értékelések.)

A tájékoztatáshoz való jog szerződéssel sem zárható ki. A valamennyi tulajdonostárs megismeréséhez való jog kizárása ténylegesen megszüntetne egy lényeges tagsági jogot, nevezetesen a rendkívüli taggyűlés összehívásához való jogot, mivel az ehhez szükséges mértékű részesedést egy csekély részesedéssel rendelkező tag csak akkor tudja elérni, ha más tagokkal összefog, ami szükségszerűen azt feltételezi, hogy ismeri azok nevét és címét. (A BGH [szövetségi legfelsőbb bíróság] 2009. szeptember 21-i, II ZR 264/08. sz. végzésében szereplő értékelések.)

Messzebb menően, mint a tőzsdén jegyzett részvénytársaságok esetében – ahol a német Wertpapierhandelsgesetz (az értékpapírok kereskedelméről szóló törvény) 33. §-a szerint a törvényi tájékoztatási kötelezettség csak a szavazati jogok 3%-ával való rendelkezés esetén lép életbe – azok a kérdések, hogy ki irányítja a társaságot, kinek a „szócsöve” egy vagyonkezelő, más tagokra és az érdekek keveredésére tekintettel vonatkozik-e szavazati tilalom a vagyonkezelőre, van-e valamely másik tagnak a versenytalalomhoz hasonló lojalitási kötelezettsége, és hogyan változik szerkezetében a társaság összetétele az idő múlásával, az összes tagra vonatkozó tájékoztatáshoz való elidegeníthetetlen jogot alapoznak meg, még a nyilvános társaságokban is. (A BGH [szövetségi legfelsőbb bíróság] 2013. február 5-i, II ZR 134/11. sz. ítéletében szereplő értékelések.)

A BGH (szövetségi legfelsőbb bíróság) nem állapított meg arra vonatkozó kötelezettséget, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelmet kell a Bíróság elé terjesztenie. Az a tény, hogy a tagok számára szerződéssel nem korlátozható tájékoztatáshoz való jogot kell biztosítani, amellyel szemben csak a joggal való

visszaélésre lehet hivatkozni, a közösségi jog alkalmazásaként annyira nyilvánvaló, hogy nincs helye észszerű kétségnek. Az, hogy az összes tag adatainak a társaság által valamely taggal történő közlése az általános adatvédelmi rendelet szerint is indokolt, nyilvánvalóan következik az általános adatvédelmi rendelet (48) preambulumbekzdéséből, mivel ott az adatkezelés „akár vállalkozáscsoporton belül is” lehetséges jogos érdekként szerepel. A Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) ezt oly módon szűkíti, hogy a (48) preambulumbekzdés szerint az adatoknak a vállalkozáscsoporton belüli továbbításának a jogosultság tekintetében „belső adminisztratív [célokra]” kell irányulnia, és így az összes tag személyes adatainak valamely tag részére történő továbbítását – legalábbis az egyik vállalkozás által egy másik ellenőrzött vagy ellenőrző vállalkozás részére történő továbbítás értékelésében – egyúttal belső adminisztratív célnak kell tekinteni.

2. A felperesek azon további érvelésükkel, amely szerint tárgyalni kívánnak a többi kültaggal azok részesedésének megvásárlásáról, a felperesek az azon kérdésre vonatkozó ítélezési gyakorlatra hivatkoznak, hogy mi minősül már/még joggal való visszaélésnek abban az esetben, ha a tájékoztatáshoz való jog egyetlen korlátja a joggal való visszaélés. E tekintetben az Oberlandesgerichte (regionális felsőbíróságok, Németország) további határozatai lesznek relevánsak, különösen az Oberlandesgericht München (müncheni regionális felsőbíróság, Németország) 2019. január 16-i, 7 U 342/18. sz. ítélete.

Ezek értelmében a tagsági jogok részét képezi az is, hogy lehetővé tegyék a saját tagi pozíció további részesedések szerzésével történő erősítését. Minden vagyronrendelő számára egyértelmű, hogy a befektetési társaság felhasználja az adatait a társasági szerződés végrehajtása céljából. A társasági szerződés szerződéses célja alapvetően a társasági jogok gyakorlása, különösen a kölcsönös eszmecsere, az ellenőrzés gyakorlása és adott esetben a tagok egyesülése, a tagi pozíció erősítése révén is. Ez magában foglalja annak lehetőségét is, hogy ezeket adott esetben társasági részesedések megvásárlásával befolyásolni lehessen. Ez csak akkor minősülne megengedhetetlen joggyakorlásnak, ha semmilyen lehetséges szempontból nem lenne kapcsolódás a tagi pozícióhoz és a többi taggal fennálló szerződéses kapcsolathoz. A tájékoztatás csak akkor tagadható meg, ha annak nyújtásához nem fűződik észszerű érdek, például ha megállapítható, hogy a cél nem kapcsolódik az üzleti tevékenységhez. A mások részesedéseinek megvásárlásához fűződő érdek azonban észszerű érdeknek minősül.

Az Oberlandesgericht (regionális felsőbíróság) így hallgatólagosan abból indul ki, hogy az egyes tagok azon absztrakt elvárása, hogy az adataik a társasági szerződés végrehajtásához szükségesek és e célból kerülnek felhasználásra, azt a konkretizálást is magában foglalja, hogy a betéti társaság minden más tagnak továbbíthat adatokat, már csak azért is, mert e másik tagnak érdeke fűződik a vásárláshoz. A többi tagnak a személyes adataik közlésének megtagadásához fűződő észszerű érdekeit az Oberlandesgericht (regionális felsőbíróság) nem mérlegeli. Az Oberlandesgericht (regionális felsőbíróság) ítélete azt sugallja továbbá, hogy még a saját részesedés esetleges növeléséből származó jövőbeli

szavazati jogok is a már adott szerződéses jogviszonyban rejlő, a tájékoztatáshoz fűződő jogos érdekek minősülnek.

B. [omissis] Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adott válaszok relevanciája [omissis]:

A nemzeti ítélkezési gyakorlat következményeként a valamely érdekre vonatkozó sablonos és gyakorlatilag bizonyíthatatlan állítások, amelyek szerint adott esetben meg kívánják vásárolni mások részesedését, elegendőek lennének ahhoz, hogy átfogó tájékoztatást lehessen kérni valamennyi kültagról, többek között a közvetve részesedéssel rendelkező kültagokról, valamint azok címéről és részesedésének mértékéről. Mivel a joggal való visszaélés csak akkor jöhet szóba, ha semmilyen lehetséges szempontból nem áll fenn kapcsolat a tagi pozícióval, még a szerződésen kívüli célok követésének absztrakt, azonban bemutatható és nem tisztán elméleti kockázata is súlytalan, mivel mindig elképzelhető marad, hogy az adatokkal legalábbis részben a társaságot előmozdító, más tagokkal való együttműködést valósítanak meg. Az adatok közlése után az adatkezelőnek már nincs lehetősége annak biztosítására, hogy ellenőrizze az adatok felperesek általi kezelését. Összefoglalva, a kültagok közölt adatai a közléstől kezdve nem részesülnek védelemben, még akkor sem, ha e kültagok csak közvetve rendelkeznek részesedéssel egy nyilvános társaságban.

Kétségtelen, hogy ez lehet az értelmezés eredménye például akkor, ha a valamely vállalkozásban mint tagi közösségben fennálló részesedésre vonatkozó kereskedelmi jogi elvek elsőbbséget élveznek, és így bárkit, aki személyesen – bár korlátozott felelősséggel – részt vesz valamely vállalkozásban, vállalkozónak kell tekinteni. A kérdést előterjesztő bíróság nem látja, hogy ez egy nyilvános társaságnak a részesedés szerint csekély mértékben és gyakran összegét tekintve is kismértékű tőkével felelős kültagja esetében olyan nyilvánvaló lenne, hogy az erre hivatott európai bíróság értelmezése olyannyira előrelátható, hogy azt már nem is kell beszerezni.

Az előterjesztett kérdések azért relevánsak, mert a szóban forgó eljárásban jelenleg csak azt állították, hogy mások társasági részesedéseinek megvásárlására irányuló szándék áll fenn. Ha ez elegendő, akkor a keresetnek helyt kell adni. Ha ez nem elegendő, és az előadott érveket fenntartják, akkor a keresetet el kell utasítani. A keresetnek való helyt adás esetén a bíróság véglegesen döntene, mivel az alperes oldalán fennálló joghátrány ekkor a tájékoztatásra fordított kiadásokra korlátozódik, és e kiadások gazdaságilag nem érik el a következő fokhoz való forduláshoz szükséges nemzeti értékhatárt.

C. Saját megfontolások az előterjesztett kérdések megválaszolásához:

1.a. A kérdést előterjesztő bíróság is a tájékoztatás kizárására vonatkozó szerződési feltétel érvénytelenségéből indul ki, mindazonáltal nem a főszabály szerinti kizárhatatlanság szempontjából, hanem az általános szerződési feltételként

való meghíúsulás miatt, a túl messzemenő és ezért aránytalan, tehát érvénytelen jogkorlátozás szempontjából kiindulva.

1.b. A kérdést előterjesztő bíróság kérdése a közvetett tagokkal kapcsolatos tájékoztatásra vonatkozó uniós jogi követelményekre korlátozódik. A német jog szerint a közvetlen kültagokat már a törvény erejénél fogva családnévükkel, utónevükkel, születési dátumukkal és lakóhelyükkel kell bejegyezni a cégjegyzékbe, és azokat így kell közzétenni. Mindenkinek, aki ilyen módon részesedéssel rendelkezik egy vállalkozásban, számolnia kell ezzel a közzététellel.

2. Ezzel szemben a vagyonkezelőn keresztül fennálló részesedés esetén a részesedéssel rendelkező személy számára nem nyilvánvaló, hogy az ilyen adatokat feltétlenül közölni kell, mivel az ilyen közléssel a társasági jogviszony lényeges elemei valósulnának meg. Nem nyilvánvaló azonban, hogy a közvetlen kültagokkal való azonos kezelés szükséges:

2.a. A szóban forgó befektetési vagy vagyonkezelési szerződések – még ha e tekintetben érvénytelenek is – előírják, hogy az adatok más tagokkal való közlésére nem kerülhet sor, és így legalábbis a tagok alapvető elvárását fejezik ki.

2.b. Nincs arra vonatkozó törvényi kötelezettség, hogy a vagyonkezelési jogviszonyban álló olyan felek adatait, akik gazdasági társaság be nem jegyzett tagjai, nyilvánosságra hozzák.

2.c. Kétségtelen, hogy az Amtsgericht (helyi bíróság, Németország) osztja a felsőbb szintű bíróságok alapvető feltevéseit, nevezetesen azt, hogy egy személyegyesítő társaság esetében mindenki számára egyértelmű, hogy személyes adatait a társaságnál tárolják, és amennyiben ez a szerződéses vagy törvényi kötelezettségek teljesítése szempontjából „objektíve észszerű”, ezen adatok ki is adhatók. Az is nyilvánvaló, hogy kötelezettség fennállása esetén az az objektíve észszerű, ha azt teljesítik.

Mindazonáltal a kötelezettség fennállása szempontjából nemcsak az a mérvadó, hogy a tájékoztatást kérő tag kérése objektíve észszerű-e, hanem az is, hogy a szerződés hogyan értékelendő, így a kéréssel szemben áll a többi tag azon érdeke, hogy legalább a kiindulópontban titokban tarthassák adataikat, és ne kelljen akár már észszerű ellenérdek esetén is azok felfedésével szembesülniük. Az uniós jog alapján az adatvédelem a főszabály, és a kivételnek kellően indokoltnak kell lennie, amihez nem elegendő önmagában az érdek észszerűsége. A kérdést előterjesztő bíróság véleménye szerint ennek az érdekeknek ebben az esetben mindenképpen arra kell vonatkoznia, amiért az adott tag egyáltalán közölte az adatait, azaz a társaság sorsára.

2.d. A kérdést előterjesztő bíróság ezután osztja az ismertetett ítélkezési gyakorlat azon célkitűzéseit, hogy a tag minden további nélkül és e tekintetben korlátozhatatlan módon megtudhassa, hogy ki gyakorol tényleges befolyást a társaságára, amelyben vállalkozási kockázatot vállalva részesedéssel rendelkezik. A kérdést előterjesztő bíróság számára azonban kérdésesnek tűnik, hogy

indokolható-e ezzel a közvetve részesedéssel rendelkező valamennyi kültagra vonatkozó közlési kötelezettség.

(1) Nyilvánvaló, hogy egy nyilvános társaságban a kültagok többsége olyan mértékű részesedéssel rendelkezik, amely alapján nem várható, hogy e kültag kizárólag a részesedése révén befolyást gyakoroljon a társaság sorsára. Ehelyett a kérdést előterjesztő bíróság abból indul ki, hogy a személyegyestő társaságban fennálló tagsággal és ezáltal a személyes közreműködési kötelezettséggel kapcsolatos körülmény önmagában nem elegendő a tájékoztatás kéréséhez. Így nem vennék kellő mértékben figyelembe azt, hogy a nyilvános betéti társaságokban, amelyek a befektetők bármely köre számára nyitottak vagy nyitottak voltak, a személyes közreműködési kötelezettség eleme nagymértékben visszaszorult, és ezt csupán egy tőkepiaci formájú részesedésnek tekintik, hasonlóan a részvényhez, amelynek esetében a jelentős részesedési hányadot el nem érő részvényes nem számít arra, hogy az értékpapírszámlát vezető személy továbbítja a nevét és a címét más részvényesek részére.

Kiegészítő szerződésértelmezés különböző lehetőségeket is biztosítana a „kisbefektetők” védelmének lehetővé tételére, hogy azok is elérhessék a szükséges kollektív érdekérvényesítést, például a „kisbefektetők” közléseinek – a taggal szemben jogkövető magatartás tanúsítására köteles – társaságon keresztül az összes többi befektető részére való továbbításához való jog révén vagy a társaság által eszmecsere céljából biztosított fórummal, a német Aktiengesetz (a részvényekről szóló törvény) 127a. §-ához hasonlóan.

(2) A felsőbb szintű bíróságok határozatai a tekintetben is megfelelőek, hogy egyértelmű főszabály-kivétel viszonyt állapítanak meg. Ez figyelembe veszi azt a körülményt, hogy egy nyilvános társaságnál az adatkezelő nem tudja észszerűen mind az 1800 tag esetében egyenként és külön-külön mérlegelni, hogy az adott tagról kell-e tájékoztatást adni, vagy sem, hanem a tájékoztatás körét absztrakt módon meghatározó, kezelhető kritériumokra van utalva. E tekintetben annak érdekében, hogy az ilyen jogviták jogi szempontból kellően biztos eldönthetősége ne csak a bíróság számára, hanem már az adatkezelő számára biztosított legyen, szükségesnek tűnik egy általános és ezáltal formális kritérium arra vonatkozóan, hogy – legalábbis főszabály szerint – kivel szemben áll fenn tájékoztatási kötelezettség.

Az eddigi ítélkezési gyakorlatot a nagyfokú kezelhetőség jellemzi, mivel a befektetési társaságnak gyakorlatilag a tagok valamennyi információkérésének eleget kellene tennie.

Ehelyett a bíróság kézenfekvőnek tartja egy formális hányad feltételezését, hasonlóan ahhoz a hányadhoz, amelynél a tőzsdén jegyzett részvénytársaságok esetében bejelentési kötelezettség keletkezik, mivel ettől kezdve a társaságra gyakorolt jelentős befolyás formálisan is elképzelhető, amint az az értékpapírok kereskedelméről szóló német törvény 33. §-ában a 3%-os hányaddal kifejezésre jut. Kétségtelen, hogy ennek analógia útján való alkalmazását a

Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) eddig elutasította. Az uniós követelmények azonban lehetővé tennék, hogy az analógia útján való alkalmazás legalábbis újból tekintetbe jöjjön.

2.e. A bíróság mindenesetre helytelennek tartja, hogy az adatok közléséhez elegendő az „ismerkedéshez fűződő érdek” vagy a „vásárláshoz fűződő érdek” pusztán sablonos állítása, és hogy ez nem minősül joggal való visszaélésnek.

(1.) Az, hogy a vásárláshoz fűződő érdek elegendő a tájékoztatáshoz való jog megalapozásához, a kérdést előterjesztő bíróság szerint ellentétesnek tűnik a szerződéssel és a tényekkel: Senki sem jogosult arra, hogy harmadik személyre bízott neveket és címeket közvetlenül e harmadik személytől megtudjon annak érdekében, hogy az adatszolgáltatóval tárgyalásokat kezdhessen egy jövőbeli szerződéskötésről. Ehelyett az ilyen érvelés eleve nem tűnik meggyőzőnek, ha a jövőbeli jogi álláspontok, amelyek mások akaratától és így önkényességtől függenek, már előre megalapozzák a tájékoztatáshoz való jogot. Az, hogy valakinek üzletet kínálnak, nem igazolja az adatainak a beleegyezése nélküli közlését.

Úgy tűnik, hogy az a nézet, amely szerint bármilyen elképzelhető jogosultság elegendő a joggal való visszaélés kizárásához, még alapvetőbben elégtelen az adatvédelem uniós jogi szinten történő biztosításához. A kérdést előterjesztő bíróság szerint az adatvédelem azt jelenti, hogy az absztrakt veszélyeket is meg kell előzni, aminek azután ki kell hatnia a joggal való visszaélés fogalmának értelmezésére. Következésképpen az olyan jogérvényesítés, amely nem fejez ki minimális mértékű kötelezettségvállalást és/vagy tartalmi valószínűséget, minden esetben joggal való visszaélésnek minősülne.

(2.) Tekintettel arra, hogy mire számíthat az, aki nyilvánosságként az adatait egy gazdasági részesedéssel összefüggésben átadta, az „ismerkedés” sem minősül releváns indoknak. Aki tőkebefektetést végez, ezzel nem fejezi ki hozzájárulását ahhoz, hogy ismerkedés céljából megkeressék.

(3.) Ehelyett az tűnik észszerűnek és helyénvalónak, hogy az ügyvitelhez közvetlenül kapcsolódó konkrét és megnevezhető célra van szükség. Ez formalizálná az adattovábbítás célját, és a társaság így abban a helyzetben lenne, hogy az adatközléssel kapcsolatos panaszok esetén hivatkozhatna az adattovábbítás céljára, és ha – például más tagok panaszai révén – tudomására jut, hogy az adatokat a bejelentett céltól eltérő célokra használják fel, megindíthatná az adatvédelmi jogszabályokban előírt szankciós mechanizmusokat.

3. Összefoglalva, a kérdést előterjesztő bíróság az általános adatvédelmi rendeletnek azt az értelmezését tartja észszerűnek, amely szerint a nyilvános társaságok esetében a kiindulópontban csak valamely százalékos részesedési hányad elérése alapoz meg korlátlan tájékoztatáshoz való jogot, egyébként pedig csak a társaság azon kötelezettsége áll fenn, hogy a tagok közléseit valamennyi közvetlen és közvetett tag részére továbbítsa,

továbbá a kérdést előterjesztő bíróság az általános adatvédelmi rendelet olyan értelmezését tartja észszerűnek, amely szerint a pusztán „ismerkedés” és a részesedések vásárláshoz fűződő érdek nem minősül releváns szempontnak, és ennél fogva ezek nem alapozhatnak meg tájékoztatáshoz való jogot, hanem minden tájékoztatás iránti kérelemben meg kell jelölni azt a társasággal kapcsolatos konkrét okot, amely miatt a tájékoztatást kérik.

D. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságáról:

A feltett kérdések arra keresik [omissis] a választ, hogy a törvény erejénél fogva mely szempontok relevánsak a [omissis] mérlegelés során, azaz mi tűnik figyelembevételre érdemesnek és ezáltal „logikusan szükségszerűnek” a mérlegelés során. Ugyanez érvényes azokra a kérdésekre is, amelyek a „jogos érdek” szerves korlátai tekintetében releváns szempontokra vonatkoznak. Az uniós jog jogi struktúráival kapcsolatban ennek következtében felmerülő kérdésekre tekintettel indokoltnak tűnik az Európai Unió Bíróságához fordulás.

[omissis]